

nu vil jeg ogsaa gøre den højtærede Erhvervsminister en anden Indrømmelse, og det er den, at han med nogen Ret, hvad skal jeg sige — kan beklage sig over — det er et for stærkt Udtryk —, men han kan med nogen Ret sige: Nej, der er saamaend, som han nu udtrykker sig, ikke nogen Importregulering i denne Lov, thi der er et andet Karakteristikon ved den Importregulering, som den højtærede Minister foreslog, og den, som forudsættes gennem denne Lov: tidligere var det dog Erhvervsministeren, der importregulerede, men nu glider Myndigheden fra ham over til disse tre udmærkede Personer. Hvorledes staa der ikke hos Henrik Ibsen i et Digt om Forholdet mellem Lucifer og Noah ved Syndefaldet: „Selve den Gang blev Lucifer luret, thi Noah tog, som De ved, Diktaturet.“ Ogsaa i dette Tilfælde er Lucifer blevet luret, Diktaturet er gaaet over til disse tre Mænd.

Nu siger den højtærede Minister, og det er naturligvis fuldkommen med Rette, at der ikke er noget at være bange for, de tre Mænd vil sikkert ikke ødelægge Landets Erhvervsliv. Der sidder dér en tidligere konservativ Landstingsmand, der sidder Hr. Cohn, der er Nationaløkonom, og Hr. Colding, der heller ikke staa Erhvervslivet fjernt, og skulde disse tre udmærkede Mænd finde paa at ville ødelægge Erhvervslivet? Jeg vil sige, at det samme Forsvar vilde kunne føres for Enevælden; for Mussolini o. s. v. Frederik den Sjette vilde ved Gud ikke ødelægge Landet. Jeg har for nylig læst en glimrende Beskrivelse i „Social-Demokraten“ om, at det dog var nødvendigt at afskaffe Enevælden — det var det første Trin paa den gloriøse Bane, som Socialdemokraterne nu skrider videre paa. Frederik den Sjette var en velmenende Mand, han havde ingen Tanker om at ødelægge noget som helst, og hvad mere er, han ødelagde heller ikke noget som helst. Disse tre Mænd vil heller ikke ødelægge noget som helst, men derfor er der ingen Anledning til at give dem dette Diktatur. Af mange Grunde, som jeg ikke behøver at komme særlig ind paa, idet jeg har anslaaet dette Ledemotiv om Enevælden — her er Tale om et Faamandsvælde: i Venedig havde man dog, saa vidt jeg husker, et Timandsraad, og det er derfor temmelig stærkt at lægge hele det danske Erhvervsliv ind under et Tremandsraad. Det er sikkert udmærkede Mennesker, men hvorledes skal de kunne overkomme det? Tænk en Gang paa, hvor galt det alene kan gaa af den Grund. De kan slet ikke over-

komme det — de tre stakkels Mennesker maa jo, som der staa i „Hakon Jarl“, være baade her og dér, passe paa os alle sammen — og vil faa grumme meget i deres Hoveder. Og hvorfor bebyrde disse udmærkede Mennesker, der har andre Ting at passe paa? Nationalbankdirektør Green f. Eks. har Nationalbanken at passe, og det er virkelig ikke noget lysteligt eller lidet vanskeligt Hverv under disse Forhold. Og naar han saa ogsaa skal passe Egaliseringsfonden og dette her, imødeser jeg med Gru de Beslutninger, der kommer ud deraf, ikke fordi han vil gøre noget ondt, men fordi der dog er Grænser for, hvad et Menneske kan overkomme. Dertil kommer, at selv om de havde en nok saa god Villie, er det ganske umuligt for enkelte Mænd at have det omfattende Branche-kendskab, som man maatte have, hvis man med virkelig Autoritet og paa en virkelig fortreffelig Maade skulde kunne løse denne Opgave. Jeg anser det for ganske umuligt, at den kan løses af tre Mænd, og jeg forstaa ikke, at der er tre Mænd, der vover at paa-tage sig et saadant Hverv, og det skønt de selv udmærket godt ved, at det bryder sammen, saadan som alt er brudt sammen, som Egaliseringsfonden er brudt sammen, og som de selv een Gang har maattet melde Pas, hvorfor de har maattet skride videre og videre paa denne fordærvelige Bane.

Derfor staa vi for vort Vedkommende nu paa det Standpunkt, at naar tre store Partier mener, efter Indstilling fra Valutacentralen, at de ikke tør lade være at gøre dette Forsøg, vil vi ikke demonstrere ved at stemme imod; men vi har altsaa givet vor Advarsel baade i det andet Ting og her. *Stemme for Forslaget* vil vi under ingen Omstændigheder, det falder os ikke ind, vi vil ikke paa nogen Maade have fjerneste Lod eller Del eller Medansvar i denne Lov.

Jeg har til sidst endnu nogle politiske Bemærkninger om den Kombination, som vi her ser optræde. Af Venstres Presse blev den politiske Situation lagt saaledes *à qui*, at i den ekstraordinære Samling skulde man nu se et tæt fortroligt Samarbejde mellem de Konservative og Socialdemokraterne. Det, man nu altsaa ser, naar Rigsdagssamlingen i Morgen eller i Overmorgen er forbi og man ser tilbage, er et helt andet Billede: det er Socialdemokratiet i intimt Samarbejde med Venstre. Da jeg forleden talte til den højtærede Erhvervsminister og udviklede, hvorledes det gjaldt om, naar man skal gennemføre noget i begge Ting, at skaffe sig, som jeg